

שבת פרשת נח, א' במרחשוון התשע"ח 21.10.2017, גיליון מס' 20

שלום קהילה יקרה,

החגים מאחורינו, והסתיו כבר נותן אותותיו.

ליל סתיו

מילים: חיה כהן

לחן: חיים צור

עלי שלכת נושרים לאט
ורוח ערב לוחש בלאט
לך נערה זו מנגינה של סתיו
שקיעה חולמת באור זהב
אט אט נושקת לעבר סתיו
זו מנגינה שעצב בה של סתיו

יש ניגון שעולה מן הסתיו
ומרעיד מיתרי הזהב
של חלום שנשכח
וישוב ויפרח מחדש

בשמי הערב כוכב נולד
שולח חרש אלייך בת
נצנוץ של פז שיש בו רז של
סתיו

ואת פוסעת בתוך הסתיו
ואת חולמת על האחד
שרק אותך, שרק אותך יאהב

יש ניגון שעולה מן הסתיו ...

בחדש מרחשוון אנו זוכרים את חברינו שהלכו מעימנו בשנים האחרונות. מלכה שניר מרגשת אותנו בדבריה מעוררי הגעגועים על ישראל ז"ל שנפטר לפני שנה, ועדן אסרף מאירה עוד זווית על אופיים המיוחד של גילה ומשה דוד מרציאנו ז"ל, שנקטפו מתוכנו לפני שנתיים.

בעודנו מבקשים מהקב"ה גשם, מציע הרב ורדי שנבחן גם את התנהגותנו האקולוגית כפרטים וכחברה, וציונה טבול מדגישה גם היא את האחריות שלנו למעורבות סביבתית והשפעה על קבלת ההחלטות הממסדית.

יהודה שפירא מבקש שההתכנסות החורפית בבית תהיה במובן רחב יותר – התכנסות ותרומה פעילה לקהילה, היא ביתנו.

ואם לחבר בין סביבה לקהילה, אנו שמחים להגיש מדור חדש בשם "הבט סביב" שבו תשתף אותנו ורד קייפי בסיפורים ואנקדוטות על הצמחייה הפרוסה סביבנו, כאן בראש צורים. ומסביבה לחברה, במדור "הזרקור" מספרת לנו הדס שוימר על תוכנית היל"ה בגוש, שאותה ניהלה בשנים האחרונות. תוכנית חשובה ומיוחדת של היחידה לקידום נוער. במדור "אהבתי" אנו מביאים פוסט של אורי שכטר על שיחה שהעביר לנוער במרכז הארץ בנושא חובתנו להיות טובים ומוסריים, ועל החיבור שחשו התלמידים לנושא.

במדור "ביקורת תרבות" משתפת אותנו שגית זליגר בחוויותיה מהצגה, סרט ומופע מחול שבהם הספיקה לצפות לאחרונה. גם אם לא תלכו, את המלצותיה שווה לקרוא.

במדור "חוק הדתיים השלובים" אנו מארחים הפעם את משפחות רון ורוזיאביץ. תוך הצצה אל מאחורי הקלעים של מערכת עלי צורים, מסביר לנו עורך הלשון שלנו, יעקב דרורירנבאום, כמה, איך ולמה צריך בכלל עריכה לשונית.

זאת ועוד במדורינו הקבועים.

בהזדמנות זו אנו רוצים להודות לכנה שכטר שבשקט ובזריזות מספקת לנו עוד אייקון יפה לכל מדור חדש שצץ בראשינו.

אנו מזכירים כי גיליונות עלי צורים מופיעים באתר ראש צורים (ותודה למשה פישמן על יצירת הארכיון), וגם באתר הקיבוץ הדתי יש קישור לאותו ארכיון. כותבינו היקרים מתבקשים לקחת זאת לתשומת ליבם בעת כתיבתם.

כתמיד, נשמח לשמוע תגובות, רעיונות ויוזמות בשבילים או במייל:

yarchon@r-tzurim.co.il

קריאה מהנה!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, אביבית אהרונוף, רחלי אבלמן, איילת שטרן, טל נוימן, יעקב דרורירנבאום (עריכת לשון) ונעמה דיטור.

חודש התשובה האקולוגית אחרי חודש התשובה האמונית

אף אחד לא קנה בקבוק מים. ההתחממות הגלובלית, על השינויים שהיא מביאה, גם נכנסת אל תוך המשוואה של התפילה לגשם. מעבר להבטחה האלוקית "ונתתי גשמיכם בעיתם" והציפייה להתגשמות ההבטחה כשיקוף לקיום המצוות, יש לבחון גם את הנזקים שאנחנו בני האדם גורמים ליצירה האלוקית. האם הריסת מערכת האיוון של הטבע העולמי אינה שיקוף של הריסת מערכות מוסר? ! כמו גם ההשפעה ההדדית בין גוף-נפש-נשמה.

לתחושת, אל התפילה לגשם ואל חשבון הנפש הערכי, הדתי והמוסרי, אנחנו צריכים להכניס גם תפילה וחשבון נפש אקולוגי, בבחינת תשובה טבעית בכל המעגלים; אישית, קהילתית, לאומית וכלל אנושית.

מתוך מסמך רשמי של מדינת ישראל:

כותרת: התחממות כדור הארץ והשפעותיה על מדינת ישראל: ...שינויי האקלים צפויים להשפיע על כל תחומי החיים ועל אוכלוסיות נרחבות של בני אדם ושל בעלי חיים. השינויים האקלימיים צפויים להרע את מצבם הבריאותי של מיליוני בני אדם, להביא לירידה בזמינות המים עבור יותר משישית מאוכלוסיית העולם, לפגוע בקו החוף, לפגוע בחקלאות, להזיק לאזורי המחיה של רבבות, לפגוע במקורות המזון ועוד. יש הערכות כי מצוקת מקורות המים תוביל לאי-יציבות אזורית ותגביר בעתיד עימותים בין מדינות.

ושוב מגיע חודש מרחשוון והתפילה לגשם והחרדות. אני עוד זוכר את התקופה שבה מים היו שותים רק מהברז, בילדותי

משולחנו של רכז הקהילה

אחרי החגים יתחדש הכל.
יתחדשו וישובו ימי החול
האוויר, העפר, המטר והאש
גם אתה,
גם אתה,
תתחדש.

אוויר החג בכל מקום שונה ומיוחדת, ואי אפשר להשוות את אוויר החגים שבראש צורים לכל מקום אחר. אוויר המלאה בתפילות, בשירים, בקולות החזנים והגבאים, בקולות השופר ובמניינים השונים. אוויר שלא הייתה מורגשת ללא עשייה משותפת של רבים כל כך. ועל כך – לכל אחד ואחד מגיעה תורה גדולה.

גילה ומשה דוד מרציאנו ז"ל – י"ד במרחשוון תשע"ו

גילה מרציאנו, חברת הקיבוץ, ניהלה את הרפת במשך שנים ארוכות והובילה אותה להישגים בינלאומיים. גילה הייתה אשת חסד, בלנית ראשית, ומאפרת לקראת שמחות

יהודה שפירא

ועכשיו אחרי החגים, והחורף בפתח וכל אחד אט אט מתכנס בביתו.

וזהו בדיוק הזמן לצאת מהבית, ולהחליט שהשנה ביתנו יהיה הקהילה. זה הזמן להעלות רעיונות, להציע הצעות ולהיות שותפים בעיצובה של השנה החדשה (תשע"ח ושנת התקצ"ב 2018).

זוגות צעירים, משפחות לקראת בנייה, נוער, נשים, הורים, בהיערכות לשנת היובל ועוד...

זה הזמן לחשוב, להעז, להציע ולקחת אחריות. כי בסופו של דבר האווירה האמיתית היא בזכות הנוף האנושי...

חורף טוב לכולנו.

ואירועים. הותירה אחריה בן, שתי בנות, כלה, חתן ונכדים. משה דוד מרציאנו הגיע לראש צורים עם נישואיו לגילה. איש אמת, תלמיד חכם, שילב תרומה וחסד ביגיע כפיים. ארגן פעולות של נתינה וגמילות חסדים לכל הקהילה. הותיר אחריו ארבעה בנים ושתי בנות. גילה ומשה דוד פתחו את ביתם לכל הקהילה והוסיפו רוח מיוחדת של חסד וקדושה לכל התושבים. הם נהרגו לפני שנתיים בתאונת דרכים קשה בצומת אלעזר. יהי זכרם ברוך.

ישראל שניר, תושב ראש צורים במשך חמש עשרה שנה, מחלוצי שכונת ההרחבה. הכיר את כל תושבי הקהילה באופן אישי, את תחומי עיסוקם ותחביביהם. לכל לידה, חתונה, בת מצווה ובר מצווה הביא ישראל בקבוק יין מעשה ידיו ועליו מדבקה אישית המציינת את האירוע.

ישראל היה תושב אכפתי והזדרז לפנות בכל נושא לגורמים הרלוונטיים על מנת שיתייחסו ברצינות ויטפלו בבעיה. ישראל היה המתעד הבלתי רשמי של הקהילה והעלה ליוטיוב אירועים יפים ומרגשים של קהילתנו. ישראל נלקח מעימנו במפתיע לפני שנה. השאיר אחריו את אשתו מלכה, את אמו, חמישה ילדים, כלות, חתנים ונכדים. יהי זכרו ברוך.

מלכה שניר

"הימים חולפים, שנה עוברת..."

טכנית, ובכלל בכל דבר ועניין הדרוש עזרה. בתחילת שנות השבעים הכרתי את ישראל ולאחר תקופה קצרה, בג' בתמוז תש"ל (7.7.1970), נישאנו. בנינו את ביתנו בעיר בני ברק, ושינינו את שם משפחתנו לשניר. ב"ה נולדו לנו חמישה ילדים: אתי, שי, אופירה, יעל ואריאל. במשך 46 שנים חיינו כזוג, דאגנו אחד לשני והשלמנו זה את זה. ישראל היה איש משפחה למופת. עם השנים התמלא ישראל גאווה לראות את משפחתו הולכת וצומחת ומתרחבת.

ישראל היה מי שטבע את המושג "שבט שניר". הוא כל כך היה גאה לראות את הילדים, הנכדים והננינים, כך שבכל הזדמנות היה דואג להנציח כל רגע מחייהם בצילום ובידאו. ממה שהסריט היה עורך סרטים לאירועי המשפחה.

הוא לא היה מפספס אף לידה של אף נכד או נכדה. ראשון היה להופיע מיד לאחר הלידה על מנת לתעד את השעות הראשונות של כל אחד ואחת מבני המשפחה. שבתות של כל המשפחה, טיולים בחיק הטבע עם כל המשפחה ואירועים חגיגיים היו משאת נפשו של ישראל.

בחלוף שנה לפטירתו של בעלי ישראל שניר ז"ל, ברצוני לשתף אתכם במספר מילים על חייו ואופיו, יהי זכרו ברוך!

ישראל נולד בעיר קאסל שבגרמניה בכ"ג בטבת תש"ז (15 בינואר 1947), בן בכור למשפחת שניצר (אשר שרדה את אושוויץ במלחמת העולם השנייה).

בשנת 1948 עלה עם הוריו (אביו אברהם חיים אבא (ארתור) ז"ל, ואימו חוה – פראדל (אווה) תיבדל לחיים ארוכים) למדינת ישראל באונייה ששמה "קוממיות". בילדותו גדל ביפו ולמד בבית הספר היסודי בעיר. כשהיה ילד הרבה ישראל לעסוק בתחביבים מגוונים כמו איסוף בולים, צילום תמונות, בישולים ועזרה להוריו בדוכן הפלאפל שהיה ברשותם ביפו. אימו מספרת שהיה ילד טוב ונוח. תמיד היה בשבילה בן מסור, דואג ואוהב שאין שני לו ולעולם לא יהיה לו תחליף.

בכיתות ה-ז למד בשיבת תל אביב. עד כיתה ח היה תלמיד שיכול ללמוד אבל לא רצה ללמוד. בכיתות ט-יא למד בבית הספר המקצועי "תורה ומלאכה" בתל אביב ולאחר מכן בסמינר למורים "מרום ציון" בירושלים. וכך התלמיד שאף פעם לא רצה ללמוד היה למורה למשך 32 שנה.

בגיל 17 וחצי סיים את הסמינר למורים והתחיל לעבוד כמורה למלאכה.

בגיל 18 וחצי התגייס לצבא ושירת בחיל חימוש, כטכנאי צריח בחוליה הטכנית של קורס קציני שריון. כשפרצה מלחמת ששת הימים, נטל ישראל חלק מלא בקרבות השריון באזור נפת שברמת הגולן (במסגרת חטיבת השריון 188).

לאחר מכן שירת ישראל בחטיבה 7 עד שהשתחרר מהסדיר.

גם כחייל התגלה ישראל כבעל חוש הומור, בעל טעם טוב במטבח וידי זהב שידעו למצוא פתרון יצירתי לכל תקלה

הוא היה משקיע ימים שלמים של תכנון וארגון לפני כל אירוע שכזה. האהבה שלו (גם אם לא בנישוק ובחיבוק) הייתה ניכרת ומורגשת אצל כל בני המשפחה.

היה משרה אווירה טובה וכיפית, מלווה בבדיחה או בסיפור מרתק, והיה עובר מאחד לשני ומוצא שיחה משותפת עם כולם – מגדול ועד קטן. **"כִּי יֵשׁ אָדָם שֶׁעָמְלוֹ בְּחֻמָּה וּבְדַעַת וּבְכַשְׁרוֹן..."**, כך אמר קהלת – וישראל התברך בכישרונות אין סוף: ידי זהב, חוכמת חיים, מחשבה בריאה, ידע נרחב ויצירתיות. הוא היה איש חרוץ בצורה יוצאת דופן, מלא בעשייה, היה לו מוסר עבודה והוא לא פחד מעבודה קשה. ידי הזהב שלו יצרו כל חייו – בנגרות, בקרמיקה, בגבס, בצילום ועריכה, בטיפוח הגינה המדהימה בראש צורים וכמובן ביצירת היין ובבישולים במטבח. מיד אחרי סוכות היינו מכינים יחד את "היין של ישראל". לאחר ימים של טרחה ועבודה מאומצת, ישראל היה שבע רצון לראות שכל הקהילה נהנית לשותות מהיין שלו. ובדרכו שלו היה נוהג להפטיר: "הצלחתי". הכנת היין הייתה למנהג, וכך בכל אירוע ישראל היה מחלק, במהדורת יין מיוחדת עם טיקט מושקע, בקבוק יין מעשה ידיו.

בראש חודש מרחשוון... לפתע פתאום, ללא הכנה מוקדמת, נגדע הגזע של עץ משפחתנו. נלקח ישראל בפתאומיות לעולם שכולו טוב. אי אפשר לתאר את ההלם, הצער ועוצמת הכאב, את גודל האובדן ואת הגעגוע...

"חבל דאבדין ולא משתכחין".

ישראל עודד ותרם ממרצו ומיכולתו לקידום בית הכנסת. מילא פרטים בתוכנת הגבאי, דאג לעדכן רשימות מסודרות של ימי הולדת, ימי נישואין ויארציט. בשנת 2008 חלה ישראל במחלת עור שבשלה נאסר עליו להיחשף לשמש.

מדי שבת בשבתו בהקדשות לרפואה ולזיווג, ולהבדיל – לעילוי נשמת אדם שנפטר.

נשים אהבו מאוד להגיע לקריאת תהילים, וכמובן היה שם כיבוד עשיר כמנהגה.

דוגמה לנתינתה – כשאבי נפטר לפני שבע שנים, גילה לקחה על עצמה לקרוא במשך שנה שלמה תהילים לעילוי נשמתו. היה בגילה משהו מקבל מאוד, פתוח וחסר סטיגמות. היא הכילה בתוכה מגוון רחב של דעות, דבר

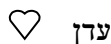

שמשיך אליה מגוון שונה ורחב של אנשים כשכולם מרגישים תחושת שייכות וקרבה.

לפני שנישאה למשה דוד ז"ל, שנהרג יחד איתה בתאונה, סיפרה לו על הקשר איתי ואמרה שחשוב לה שאמשיך להיות בת בית (כשסיפרה לי זאת, כמובן ריגש אותי מאוד שעל זה היא חושבת בערב חתונתה). משה דוד ז"ל, באישיותו המיוחדת, קיבל זאת בטבעיות. גילה יקרה ואהובה (איך אני כותבת עלייך בלשון עבר) כשהלכת השארת כאן חלל כה גדול! התפללי על ילדיי המקסימים ומשפחותיהם... התפללי על כלל עם ישראל שתהיה בו אחדות ואהבת חיים.

ת.נ.צ.ב.ה

אזכור אותך תמיד בליבי

"לתת את הנשמה ואת הלב, לתת כשאתה אוהב..."

בימים אלו תמלאנה שנתיים לפטירתה של גילה שהייתה לי כאחות! עוד בחייה חשתי את מיוחדותה, את מידת החסד שליוותה אותה, את ביתה הפתוח תמיד לאורחים, גם בדקה התשעים.

גילה סיפרה שגם בבית הוריה התנהלו כך, ובכל שבת הגיעו המון אורחים. כך היא בחרה להתנהל גם בביתה, ונתנה לאורחיה תחושה ביתית.

גם דודו הבן שלי, הרגיש חלק מהמערך המשפחתי כשאימץ לעצמו מנהג להשתרע על אחת מהספות אחרי ארוחת שבת, ולשקוע בשינה עמוקה כשהוא מלטף את טושטוש... 😊

זכיתי להכיר את גילה מקרוב לאחר גירושיה כשעברתי לגור בסמיכות אליה, ודי מהר נוצר בינינו חיבור שלא ניתן להסביר אותו במילים, התקשרות של הנשמות. גילה השפיעה המון שפע על סביבתה וכל מי שהיה שם חש זאת.

שפע של יחס, אכפתיות, דאגה לאחר ונתינה אינסופית. בשנים האחרונות לחייה גילה התחזקה מאוד רוחנית, והתקרבה לבורא עולם.

במסגרת התחזקותה החלה בלימודי אור הבינה, השתתפה בהמון שיעורי חסידות, ביניהם ליקוטי מוהר"ן, נסעה לאומן ונהגה לערוך בביתה סעודות אמנים לזיכוי הרבים בסגולה לפוריות, זיווג, פרנסה וכו'. כמו כן, גילה הייתה מחוברת מאוד לספר תהילים, קראה בו מדי יום ביומו ולקחה על עצמה לארגן תהילים בביתה

ציונה טבול

הגשם, שלא כמו הטל, מצריך עבודה שלנו מלמטה. וביאר על פי הידוע ההבדל בין גשם לטל, כי הגשם יורד מלמעלה רק אחרי שקדמו האדים לעלות מלמטה למעלה, שמהם נוצרים העננים המורידים גשמים...

נמצא כי הגשם רומז על השפע שיורד מן השמים, רק אחרי שעלו מלמטה למעלה מצוות ומעשים טובים, שזהו בבחינת התעוררות מלמטה המעוררת התעוררות מלמעלה...

(ר' פנחס פרידמן, קוראי עונג, פרשת שופטים התשס"ט). ואילו הטל יורד כשפע א-לוקי מלמעלה למטה, ללא קשר או תלות למעשי האדם או להתעוררות שלו למטה.

תורת החסידות מסבירה שהטל והגשם מסמלים את מהות העבודה הרוחנית המשתנה בין ימות הקיץ לימות החורף:

תקופת החגים מאחורינו. אלול. שדה. סליחות. ראש השנה. שופר. המלכת הקב"ה. סימנים. שנה טובה. מתוקה. דבש. רימון. יום כיפור. צום. לבן. סליחה. כפרה. לשנה הבאה. סוכות. סכך. נוי. ארבעת המינים. ריח. אושפיזין. ניסוך המים. שמחת בית השואבה. הושענא רבא. לימוד. ערבות. שמחת תורה. ריקוד. התלהבות. חתנים. שמיני עצרת. תפילה לגשם.

שערי שמים פתח, ואוצרך הטוב לנו תפתח... (מתוך ההושענות).

ועם התפילה לגשם אנו מסיימים את חגי תשרי, ופונים לקראת חודש מרחשוון שבפתח עונת החורף. הטל עוד נמצא באוויר, אך מושא תפילותינו ובקשותינו הוא הגשם.

הקיץ הוא זמן של 'אתערותא דלעילא' (=התעוררות מלמעלה), שבה מעוררים את האדם מלמעלה, והוא נדרש להימשך אחר ההתעוררות וההארה שבאה מאליה. לעומת זאת, החורף הוא זמן של 'אתערותא דלתתא' (=התעוררות מלמטה). זה זמן שיש בו יותר העלם והסתת, והאדם נדרש להתעורר בכוחות עצמו ולהתעלות מלמטה. (מנחם ברוד, שיחת השבוע, פרשת בראשית התשס"ה).

את הכניסה לתקופת החורף ולציפייה מאיתנו להתעוררות מלמטה בעבודה הרוחנית אל מול הקב"ה, ניתן להשליך על תחומים נוספים שבהם אנו נקראים להתעורר מלמטה ולפעול.

בעשורים האחרונים ניכרת מגמה גוברת של פיתוח תהליכי שיתוף ושותפות בקרב מקבלי החלטות במגזר הציבורי, וכן בארגונים סביבתיים ובקהילות. השתתפות הציבור בקביעת מדיניות ובתהליכי קבלת החלטות תופסת חלק הולך וגדל בשיח הדמוקרטי בכלל ובשיח הסביבתי בפרט. כחלק מתהליך זה, הציבור הופך להיות אחד מהשחקנים ובעלי העניין המרכזיים שנלקחים (או לפחות אמורים להילקח) בחשבון בתהליכי קבלת החלטות, בכל רמות השלטון ובתחומי מדיניות רבים.

תהליכי שיתוף ציבור הם תהליכים הנתפסים בדרך כלל כמוכנים מלמעלה כלפי מטה (top down), כלומר ביוזמת הגוף הממסדי (ממשלה למשל) אל מול וביחס לציבור האזרחים. אולם, מעורבות הציבור מבוססת במהותה גם על השתתפות אזרחית הכרחית ביוזמות מלמטה למעלה (bottom up)...

בשנים האחרונות חל שינוי יחסי במודעות הציבורית לכוחו של היחיד וליכולתם של קבוצות וארגונים להשפיע על סדר היום ועל קבלת החלטות. עשרות יוזמות פרטיות והתארגנויות של תושבים החלו לפעול ביישובים, שכונות וקהילות...

אם בגישת ה-top down, הדגש הוא על שיתוף הציבור, כלומר על פעולה אקטיבית של היוזם הממסדי לשלב את הציבור בתהליך קביעת המדיניות, הרי שהדגש בגישת bottom up הוא על ייזום השתתפות פעילה של הציבור ומעורבותו בתהליכים אלו. בניגוד לשיתוף הנתפס כתגובה פסיבית יותר להזמנה ממסדית לקחת חלק בתהליך, השתתפות ציבורית היא צעד אקטיבי של האזרחים עצמם... (מחקר אקדמי בנושא מעורבות הציבור בקידום נושאים סביבתיים, האוניברסיטה העברית בירושלים והחברה להגנת הטבע).

אני מוצאת את עצמי, לא רק בציפייה לגשם ולהתחדשות,

אלא גם בהבנת האחריות שלנו בהבאתם.

אשמח לשמוע ולקרוא על שותפים נוספים לדרך ולהתעוררות מלמטה. מוזמנים להיכנס לקישור המצורף ולמלא את השאלון.

יעקב דרורירנבאום

עברית – שפה חיה

מה נשתנה ?

א. תנועת O (= או, א, א, א – קמץ קטן) תסומן בווי"ו. זהו אינו כלל חדש, החידוש הוא בביטול של – כמעט – כל היוצאים מן הכלל, ולכן מילים כגון חכמה, אומנם, תכנית ואנייה, נכתבות כעת חוכמה, אומנם, תוכנית ואונייה.

יש בכך משום הכשרת שגיאות נפוצות (שכעת כבר אינן שגיאות) והליכה לקראת הציבור, אולם עדכון כלל זה הביא גם לשינויים מוזרים – לא עוד צִהָרִים, אלא צוהריים; לא עוד (ל)מִתְחַרְת, אלא למוחרת. מוזרות אף יותר הן מילים כגון טוֹת שכתבת טוֹות (צירוף של כלל זה ושל כלל הווי"ו המשמשת עיצור). למרות המוזרויות, ועל אף שלעיתים קשה לי להאמין שאני מתקן כך, אני דבק בכללים ונאמן להחלטות האקדמיה.

ב. תנועת i (אי, א) תסומן ביו"ד.

לזכר סבתי צִבְיָה בש ז"ל שאהבה את השפה העברית בכל מאודה, ראתה בה את שפת אִמָּה למרות שנולדה בנכר, וחינכה את בנותיה ונכדיה, וכמובן תלמידיה, לאהבתה.

בשל כמה פניות והערות שקיבלתי לאחרונה בנוגע לעריכת הלשון בעלון, חשבתי שמוטב אם אכתוב כמה מילים בעניין. עיקר הביקורת נבע מחוסר מודעות בנוגע לכללי הכתיב החדשים ולכן אקדיש לכך את דבריי. בחודש אייר האחרון התאספה מליאת האקדמיה ללשון בפעם השלישית בשנת תשע"ז לדון ולהכריע בעדכון כללי הכתיב המלא (או הכתיב חסר הניקוד). בהכרעת המליאה התקבלו מספר הצעות לשינוי הכללים. חלק לא מבוטל מאותן הצעות חולל מהומה קטנה בקרב חובבי הלשון העברית.

מוסדות החינוך והמדע, על הממשלה, מחלקותיה ומוסדותיה ועל הרשויות המקומיות" (סעיף 10). אז אומנם עלי צורים לא עונה על ההגדרות לעיל, ואומנם לא כל חברי הממשלה מקפידים על שמירת חוק זה, אבל טוב שיש לאן לשאוף.

- כי קטונתי מלחלוק על מומחי שפתנו.

מתפקידי עורך הלשון:

לבחון, לתקן, לשפר, ותמיד להקפיד על שמירת סגנון הכותב.

לגשת למלאכה בענווה, לא להניח שבידך כל הידע. לבחון ולאתגר את ידיעותיך.

להבין שאינך רק עורך – אתה גם אורח בטקסט לא לך.

בפרוס חודש מרחשוון (ולא – חשוון), אאחל לכולנו המשך שנה מתוקה, תקנית ומתוקנת.

גם כאן החידוש הוא בביטול היוצאים מן הכלל (למעט היוצא הגדול מן הכלל, שהוא כמעט כלל בפני עצמו – לא מסמנים ביו"ד תנועת i שאחריה שווא נח, אלא אם זאת מילה לועזית). השינוי העיקרי כאן הוא במילים שבצורת המקור שלהם אין תנועת i, למשל: המילה לְבִי תיכתב ליבי (צורת המקור היא לֵב); המילים אֶתִי, אֶתְנוּ, אֶתְם וכיוצא בהן (צורת המקור היא אָתְּ), תיכתבנה ביו"ד לאחר האל"ף; המילה אֶמְתִּי (צורת המקור היא אַמְתִּי) תיכתב אמיתי.

יש כמובן עוד מספר שינויים, אך אלו הם העיקריים בעיניי.

מדוע לדבוק בכללי האקדמיה?

- כי ללא יד מכוונת ומאחדת, יכתוב כל איש כרצונו והתוצאה תהיה שידור חוזר ומקומי של מגדל בבל.
- כי על פי חוק המוסד העליון ללשון העברית (תשי"ג – 1953), "החלטות המוסד... יחולו על

לחנה דרורי ולכל המשפחה,
משתתפים בצערך במות אמך **צביה בש ז"ל**.
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים,
בית ראש צורים

הדס שוימר

שמשמעות השם היא בעצם השלמת יסוד לימודי השכלה. בהיל"ה לומדים כעשרים בני נוער, רובם המוחלט בכיתות י"א–י"ב, בנים ובנות מכל יישובי הגוש. תלמידים שרוצים ללמוד בתוכנית היל"ה צריכים לקבל אישור מקב"סית – קצינת ביקור סדיר – כדי להתקבל ללמוד בתוכנית. למי שלא יודע – הקב"סית היא הגורם המקצועי מטעם מחלקת החינוך במועצה שתפקידו לוודא שתלמידים ילמדו (במסגרת חוק חינוך חובה) ולעזור במציאת המסגרת המתאימה ביותר אם המסגרת שנמצאים בה כבר לא מתאימה. כך שהקב"סית בעצם בודקת שתוכנית היל"ה היא באמת המקום שמתאים הכי במדויק לכל תלמיד.

התלמידים בתוכנית היל"ה לומדים לקראת בגרות מלאה וכן לתעודה של שתיים-עשרה שנות לימוד. בימים אלו היחידה לקידום נוער עמלה גם על פתיחת מסלול תעסוקתי שיאפשר לקבל תעודת שתיים-עשרה שנות לימוד בנוסף לתעודות מקצועיות בתחומי מלאכה ויצירה. הלימודים מתקיימים תמיד בקבוצות קטנות, באווירה לא פורמלית, כשהמורים שמלמדים בתוכנית נבחרים בקפידה, בעיקר בזכות היכולת שלהם ליצור קשר עם נוער ולהיות גמישים ויצירתיים ובעלי יכולת הכלה גבוהה.

בשלוש השנים האחרונות ניהלתי את "תוכנית היל"ה" בגוש עציון, אומנם המשכתי הלאה בדרכי המקצועית (להיות יועצת בתיכון אור בצור הדסה), אך לבקשתה של נעמה אני שמחה לספר קצת על המקום המיוחד הזה. תוכנית היל"ה היא אחד השירותים של היחידה לקידום נוער בגוש עציון. היחידה היא חלק מאגף הנוער במתנ"ס גוש עציון, והיא מתוקצבת ומפוקחת מטעם משרד החינוך. היחידה לקידום נוער נותנת מענה לבני נוער בכל יישובי המועצה.

היחידה מתאפיינת בקשר הלא פורמלי שהעובדים שלה יוצרים עם בני נוער. הם נפגשים עם החבר'ה במרחב שלהם לרוב, מפתחים קשר אישי משמעותי והם בהחלט הכתובת ונותני ההכוונה ברגעי משבר וצמתים חשובים של החיים (אחד הצמתים למשל הוא מציאת מסגרת לימודית מתאימה).

נוסף על הקשר האישי, היחידה לקידום נוער נותנת את המענה הלימודי למי שמסגרת לימודית גדולה וקונבנציונלית לא מתאימה לו, וזאת תכליתה של תוכנית היל"ה.

אם תהיתם מה משמעות ראשי התיבות היל"ה אז תרגישו בנוח – מעטים בלבד מהצוות ומהתלמידים יודעים

ימים, שעות או דקות החבר'ה שינו לה את השם ל"משפחת היל"ה"... ובאמת, התחושה של כל מי שהוא חלק מהתוכנית – צוות ותלמידים – היא שזוהי משפחה. כמו בכל משפחה לפעמים גם כועסים ומתווכחים אבל הבסיס הוא אהבה, כבוד וקבלה. תלמיד שמסיים את דרכו יכול לצאת לאחר שהשיג הישגים לימודיים כאלה או אחרים, אך מבחינת הצוות מה שהכי חשוב זה מה שהוא למד על עצמו במהלך התקופה שהוא היה בהיל"ה. אם בכל בית ספר משתדלים לראות כל תלמיד, בהיל"ה יש את האפשרות לראות כל תלמיד בזכותית מגדלת...

אני רוצה לצרף קטע מתוך שיר שהקראתי במסיבת הסיום של השנה האחרונה, שמתמצת לדעתי את המהות של תוכנית היל"ה:

"כדי להצליח ללמד ילדים,
איננו זקוקים לכישרון, אלא – לקשר,
איננו זקוקים לניסיון, אלא – לנסות,
איננו זקוקים להשוות, אלא – למצוא את המיוחד,
איננו זקוקים לתוצאות, אלא – לדרך.
איננו זקוקים להצלחה, אלא – להתקדמות".

מחוץ ללמידה יש מעטפת שלמה של פעילות חברתית, חינוכית וטיפולית שעליה אחראים עובדי חינוך-טיפול. כמו בכל בית ספר, יש טיולים שנתיים, אירועים סביב חגים, התנדבויות, מסיבות ועוד. אך שלא כמו בכל בית ספר יש גם פעילויות מיוחדות מאוד כמו סדנת הישרדות במדבר – מסע בן ארבעה ימים שבו החבר'ה נודדים מנקודה לנקודה כשכל הציוד על הגב, מנווטים בעצמם, אחראים על האוכל בעצמם, כאשר מספר המצרכים מוגבל, לומדים להתמודד עם אתגרי הטבע ובעיקר פוגשים אחד את השני ואת עצמם, ולומדים להתמודד עם מצבי קושי. אחת מגולות הכותרת של המסע הוא הניתוק המלא מטלפונים ניידים שמשאיר עליהם רושם עז ומאפשר למסע להיות כל כך משמעותי. מעבר לפעילויות המיוחדות יש גם פעילות שוטפת ופורמלית פחות או יותר, למשל בישול ארוחת צוהריים וסעודה משותפת במועדון אחת לשבוע – פעילות המכונה "מסעדת היל"ה". מי שייכנס למתנ"ס בצוהריים וירגיש בריח נעים של בית מגיע מהקומה השנייה יבין עכשיו מהיכן זה בא...

במשך שלוש השנים שעבדתי בתוכנית היל"ה, בפתיחת השנה הצוות תמיד פתח קבוצת ווטסאפ ולאחר מספר

קהילת ראש צורים מברכת את חתני שמחת תורה:

במניין המרכזי: חתן תורה – יאיר מילוא, חתן בראשית – אפי ציון.

במניין ותיקין: חתן תורה – דובי ראש, חתן בראשית – אלעד לוי.

שתזכו להגדיל תורה ולהאדיר.

מלא 16 אפיקות האמירות:

- ❖ אורי דיטור ולהורים ידן ונעמה.
- ❖ אביה ג'ייסון ולהורים גולדי ויהודה.
- ❖ צאלה לוי ולהורים גלית וג'רמי.

מלא 16 אפיקי האמירות:

- ❖ הראל שרלו ולהורים רעות ונחשון.

מלא 16 אפיקי האמירות:

- ❖ ליאירה, לבית ג'ייסון, ועמיל ירחי שהצטרפו אלינו בחודש שעבר. יאירה ועמיל מתגוררים ביחידת ההשכרה של משפחת שאול.

מלא 16 אפיקות האמירות:

- ❖ אביטל שושהיים ויובל ברוס וההורים שרית ודרור שושהיים.

מלא 16 אפיקות האמירות:

- ❖ לרעות ואסף ברוש לרגל הולדת הבן, אורי.
- ❖ לדניאלה ואיתי טהורי לרגל הולדת הבת.
- ❖ לרעות ודוד עוזן לרגל הולדת הבן.
- ❖ לאודיה ואבי כהן לרגל הולדת הנכד, בן בכור לרוני ואביאור רוקח.

מה הקשר בין מחט ל... גובה?

לביקור הוא פארק עצי הסקויה הנאה בקליפורניה.

הסקויה הוא עץ מדהים, אשר קוטר גזעו יכול להגיע לכמה מטרים, עד כדי מעבר אוטו בתוכו.

באנגלית שמו

התעשייתי הוא REDWOOD – העץ האדום. הוא נחשב לחומר משובח שלא נשרף בקלות. למרבה הצער עצי הסקויה נחשבים כיום לעצים בסכנת הכחדה בשל כריתה למטרות תעשייה בתקופת הבהלה לזהב, ולכן כיום ניתן למצוא אותו בעיקר בשמורות בארצות הברית, והוא

אחד מסמליה של מדינת קליפורניה. ישנם שלושה מיני סקויה – סקויה נאה, סקויה ענקית ומטסקויה. אין לי מושג מאיזה סוג העץ שכאן...

העץ בגן הטרקטור ניטע בערך בשנות השמונים בידי יונתן גולדברג - אבא של זהבית שוורץ, שהיה הגנן של ראש צורים משנת 1981 ועד 1984 בערך.

יונתן סיפר שניתן היה להשיג את העץ במשתלות באותו הזמן, וכך הוא נרכש ונשתל כאן.

מכיוון שהסקויה הוא עץ אשר זקוק לתנאים מיוחדים ואינו צומח בכל מקום, לחלוטין התמזל מזלנו שיש לנו שכן נאה שכזה.

גם כיום ניתן להשיג עצי סקויה במשתלות לנטיעה בגינות ביתיות.

החלטתי לפתוח מדור חדש, שיגרום לכם קצת לפתוח את העיניים ולהרים את הראש לשמיים, וגם להוסיף קצת ידע על מה שצומח מסביבנו.

בראש צורים שתולים לא מעט עצים מיוחדים במינם, אבל ממש.

הם מפוזרים ברחבי היישוב, לחלקם יש סיפור מעניין מאחוריהם, ולחלקם לא.

לטעמי הם ראויים להתייחסות, לתמונה ולתשומת לב... הם נותנים לנו צל, נוף ונחת רוח, לא נשיב להם בהיכרות קטנה...?

העצים ניטעו בידי גננים אשר חלקם כבר לא גרים כאן, וכאלה שילדיהם כן... (!), ובידי כאלה שראש צורים הוא ביתם.

בבישנות מסוימת הוא עומד לו בפאתי הדשא המתמעט, גבוה ותמיר עד מאוד, משכן אהוב לעורבים, עוד מעט כבר עוקף את האורנים, שולח את ענפיו לצדדים ועושה צל עגול ויפה.

הלא הוא עץ הסקויה השתול ליד מגרש הכדורסל בגן הטרקטור.

הסקויה הוא עץ מחטני, בדומה לאורן, ויש לו אצטרובלים. והמיוחדות שלו באה לידי ביטוי בכך שהוא יכול להגיע לגבהים אדירים (מהעצים הגבוהים בעולם) ויכול לחיות שנים רבות. כל מי שגר או טייל בארצות הברית יודע שאחד ממקומות התיירות הפופולריים

מה הקשר בין נתנאל ריבלין, עומר סלע, מתי כהן, רוני קינן, חנה דרורי, סגליה שפירא, הילה קפלן, ידידה עם שלם, שרה יעיר, עקיבא יעיר, דן דיטור, ידן דיטור, שמוליק דרורי, דוד ניר, איילת שטרן וטל קלמן?

כולם גדלו בקיבוצים שאינם ראש צורים: עין הנצי"ב, בית רימון, שלוחות, שדה אליהו, חפץ חיים, קבוצת יבנה, סעד, קיבוץ ראשית, מעלה גלבוע, מעלה החמישה.

*אנו מתנצלים מראש בפני מי שפספסנו...

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

משפחת רוזיאביץ

היא יעל לבית גולדמן, בת 38. גדלה בירושלים. בת שבט אחדות בסניף מרכז. עובדת במרכז י"ש אור בכפר עציון. אוהבת: ארוחת בוקר של יום שישי.		הוא גיל, בן 40. גדל בירושלים. בן שבט נחלה בסניף שונרא. עובד ב- COMPIE בת"א. אוהב: לצלם.
---	--	--

ילדים זה שמחה
לביא (12), ירדן (9), רועי (4).

מיקום ביישוב:
רחוב חלמיש ב' 32, מתחת לשטיינר.

גרנו בעבר:
גבעת שמואל, מודיעין וירושלים.

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?
גיל: חיית מחמד. יעל: חולצה מנדפת.
2. אילו הייתם בונים את בית חלומותיכם, באיזה חדר הייתם משקיעים את עיקר מחשבותיכם?
גיל: מחסן. יעל: מטבח.
3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם?
גיל: התפילין של סבא שלי ז"ל.
4. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?
גיל: כרובול של תרנגולת. יעל: עיניים של דגים.
5. אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם קונים? גיל: בריכה ליישוב.
יעל: דירות לאורחים לשבת בר מצווה.
6. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב?
אירופה וארה"ב.
7. אוכל ביתי או אוכל קנוי? **סושי קנוי.**
8. חליפת טוקסידו או טי שרט?
גיל: מכנסי טוקסידו וחולצת טי שרט.
9. יעל: טי שרט.
קייז או חורף? קייז.
10. סמארטפון או טלפון קווי?
גיל: סמארטפון. יעל: גם וגם.
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
גיל: שרקדתי ויקודי עם על הבמה בכרמיאל. יעל: שעברתי טסט חמישי (לא באשמתי, הבחנתי מושחתים).

היא

ליטל לבית צדקה,
בת 32.
גדלה בירושלים.
עובדת בתיכון
אמי"ת טכנולוגי
בירושלים.

אוהבת:

שופינג, טיולים
משפחתיים, הופעות.

הוא

אביב, בן 38. גדל
בפתח תקווה.
בן שבט אמונה
בסניף כפר גנים.
עובד במועצה
אזורית גוש עציון
(קל"ב).

אוהב:

שבת עם המשפחה.

ילדים זה שמחה

ראשית (7.5), עדי (6.5), קדם (3.5), רועי (1.5).

מיקום ביישוב:

ממש במרכז רחוב שוהם (בקיבוץ הישן).

גרנו בעבר:

בשבות רחל, בגבעת הראל, ובעוד 2 דורות אחרות בראש צורים.

בשביל להבין מה מיוחד בו צריך לקרוא אותו (991)

עמודים)...

ליטל: "תגיד מה את רוצה" של רביטל ויטלון-יעקבס.

ספר חובה לכל אמא. בהומור ובחן נוגעת רביטל

בסיטואציות הוריות ונשיות שקורות לכולן...

6. יומן ממוחשב או יומן נייר?

אביב: יומן ממוחשב. ליטל: יומן נייר.

7. ספר או סרט? אביב וליטל: ספר.

8. מה עדיף למצוא בבית, ג'וקים או עכברים?

אביב: לא משנה, בשניהם אני צריך לטפל...

ליטל: עדיף לעבור דירה...

9. סטייק או לזניה?

אביב וליטל: ברור שסטייק (במחילה מהצמחונים)...

10. קרוז באוניית פאר או טרק באלפים? אביב וליטל: קרוז.

11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...

אביב: שאני הבשלן הרשמי של הבית...

ליטל: שבגיל 15 עבדתי בחנות צילום תמורת 7 ש"ח

לשעה... (רק לשבועיים)...

1. אם היה לך כוח על – מה הוא היה, ולמה?

אביב: עבור...

ליטל: לעשות דברים בכוח המחשבה (קיפול כביסה,

סידור וניקיון הבית)...

2. מה חלמתם להיות כשתהיו גדולים? מה אתם עושים

עכשיו?

אביב: תחום הבנייה תמיד עניין אותי. עובד באגף

ההנדסה במועצה.

ליטל: חלמתי להיות מדריכת טיולים... מצאתי את עצמי

חוקרת פונקציות עם התלמידים.

3. מה היה הגורם המרכזי להחלטה לגור בר"צ?

אביב: ליטל. ליטל: חיפשנו יישוב קטן עם אווירה

משפחתית, קרוב לירושלים, ועל הדרך גם ליד הדודים

(משפחת פיינגאלד). כיף שמצאנו.

4. מה המקום האהוב עליכם בראש צורים (מחוץ לבית)?

אביב: גן הטרקטור. ליטל: וגם רחוב שהם – כל ילדי

הרחוב מבליים יחד אחה"צ.

5. ספר אהוב ומומלץ שקראת, ומה הפך אותו לכזה?

אביב: הספר "זה" של סטיבן קינג הוא אהוב עלי ביותר.

סליחה...

אני רוצה להתוודות ולבקש סליחה.

הבוקר השכמתי קום, אמרתי סליחות, התפללתי שחרית ונסעתי למרכז הארץ.

ומה יש לי לעשות במרכז הארץ בשעות כל כך מוקדמות? פשוט הזמינו אותי לבית ספר חילוני לתת הרצאה לשכבות יא ויב על חגי תשרי ועל התקופה שבה אנחנו נמצאים מבחינה יהודית.

ואני מתנצל מראש בפני כל יוצרי קמפיין ה"הדתה".

הגעתי בענווה ובאהבה גדולה וראיתי מולי נוער נפלא

שהקשיב בשמחה לדברים שאמרתי.

דיברתי על הימים הנפלאים (לא ימים נוראים) שבהם אנחנו נמצאים.

ימים של התחדשות, ימים של תיקון שבהם השופר מזכיר

לנו להשתפר.

ימים שבהם אנחנו צריכים לזכור להיות טובים יותר להורים שלנו, ולהודות להם על כל מה שהם עשו ועושים בשבילנו.

לא סתם קוראים לנו יהודים, יהודים מלשון הודיה.

להיות טובים ומחוברים יותר לסבא וסבתא שלנו.

להיות מחוברים יותר לחברינו ולקהילה שסביבנו.

להיות טובים ומסורים יותר לעם שלנו.

ובהמשך להשפיע גם על העולם, כי אנחנו אמורים להיות

אור לעולם כולו (לדוגמה המשלחת של אחינו מ ישראל

שנסעה לעזור במקסיקן בעקבות רעידת האדמה שהייתה

שם).

אבל אסור להתבלבל בסדר של הדברים.

בסוף השיחה ממש התרגשתי כשניגשו אלי כמה בנים ובנות

ואמרו לי שהשיחה נגעה בהם מאוד והם מרגישים שהם

רוצים להשתפר ולהיות טובים יותר.

איזה כיף להתחיל כך את הבוקר.

שיהיה לכולם המשך יום נפלא.

לייק הגיבי שתפי

את 199- נוספים

קוראים המעוניינים לפרסם פוסט שכתבו במדור זה, מוזמנים לשתף את רחלי.

מתכון טעים לפתוח איתו את הסתיו – סלט פטריות צלויות:

אופן ההכנה:

חותכים את הפטריות בחופשיות ומעבירים לקערה.

מערבבים את כל החומרים בקערה עם הפטריות, למעט

המלח והפלפל.

מחממים במחבת 4-5 כפות שמן זית עדין בחום גבוה.

מוסיפים את הפטריות המתובלות, וצולים מבלי לערבב כ-3

דקות.

מערבבים, מתבלים במלח ופלפל, טועמים, מאזנים תיכול

ומגישים.

מצרכים:

600-800 גרם תערובת פטריות.

2 חופנים עלי פטרוזיליה מופרדים.

2 כפות עלי טימין מופרדים.

2 שיני שום, פרוסות דק.

2 מקלות קינמון קטנים.

מלח ופלפל שחור גרוס.

שמן זית.

לידת הפניקס, געגוע או סיפורי בראשית?

בהצגה "ספר תולדות אדם", שביימו בשמת חזן ונתנאלה תירוש, מגוללים את סיפורי בראשית בשפה התנ"כית, כלומר הטקסט הוא ציטוטים נבחרים מספר בראשית. ההצגה מוגדרת בפי יוצריה כסיפור התבגרות. התבגרות של אדם או של עם. ההצגה מלווה בפסקול מעולה ובתאורה מרהיבה, המשחק היה ברובו טוב מאוד, התלבושות מיוחדות והשימוש בתנועה גם הוא מוסיף עניין ויופי, והכול יחד מכניס את הצופים לאווירה התנ"כית. אבל לדעתי הרצון הוא לא להישאר בספר בראשית, אלא להפגיש את הסיפורים המכוננים האלה עם החיים שלנו כיום, ורוב הזמן זה באמת מצליח. הבמאות נתנו פרשנות אישית לסיפורי בראשית, שעיקרה מסע של האדם והקשר עם אלוהיו, מהרמוניה דרך משברים, ציפיות ואכזבות, אל נפרדות וגעגוע ובסופו של דבר להתבגרות, בדומה מאוד למסע שעובר אדם מהיותו תינוק עד שהופך לבוגר ברשות עצמו.

בהחלט שווה צפייה ואפילו יותר מזה.

אזהרת מסע: קצת קשה להתחבר בהתחלה. זאת לא הצגה קונבנציונאלית ובטח לא הצגה שמטרתה לבדר. ללכת בראש פתוח.

טוב, אז נשארתי עם המחול ואני לא צריכה להסביר מה הזוי במחול. עצם העובדה שאנשים זזים ומתנועעים יכולה להיראות קצת מוזר, במיוחד כשמנסים להבין "מה זה אומר?" או אם יש פה עלילה. אז יש לי וידוי: אני אוהבת מחול ולפעמים אני נהנית ממחול יותר מתיאטרון, אבל אל תספרו לאף אחד. הסוד בצפייה במחול, הוא פשוט לחוות, לשים את השכל בצד וליהנות מהאסטטיקה והיכולות הוירטואוזיות של הגוף ולמות מקנאה.

מופע המחול "לידת הפניקס" של להקת המחול ורטיגו, התקיים ב'גן הבונים' למרגלות חומות העיר העתיקה, זה היה מופע מרהיב. המופע עוסק בסיפור המיתולוגי של לידתו של עוף החול – הפניקס שמכלה את עצמו בשריפה ונולד בכל פעם מחדש מתוך האפר שלו. האגדה על עוף החול מוזכרת גם בבראשית רבה ובתלמוד הבבלי שם זכה העוף לחיי נצח בגלל שלא אכל מפרי עץ הדעת או בגלל שלא ביקש מנוח אוכל בתיבה. המופע המתאר את חייו של הפניקס מרגע לידתו ועד מותו וחזור חלילה, מתרחש על במת זירה עגולה שהמצע שלה עשוי מעפר. הרקדנים מתגלגלים בעפר, מעיפים אותו ויוצרים עליו את סימני גופם וצעדיהם, מה שיוצר אפקט מעניין בפני עצמו. את הבמה ואת מקומם של הצופים היושבים במעגל סביבה, מקיפה כיפה גאודית שנראתה בעיני כביצה ענקית, וכך הפכנו אנחנו הצופים

לפני כמה זמן קיבלתי ווטסאפ (לא ציטוט מדויק):

"מתאים לך לכתוב למדור התרבות בעלי צורים איזו המלצה? רק אם במקרה את הולכת לראות משהו".

טוב אז אני לא במקרה הולכת לראות משהו. זאת העבודה שלי.

אני תמיד הולכת לראות משהו.

ואם להיות יותר ספציפית אז אני רואה באופן קבוע הצגות. לא שאני נהנית מזה, חס וחלילה, זה סיוט, פשוט סיוט, לראות כל כך הרבה הצגות ועוד בחינם. אבל מה לעשות, מה שחייבים – חייבים. בקיצור לא הייתה לי דרך להתחמק.

"למתי זה?", ענית.

"זה לגיליון הבא", נענית.

"אוקי, אם זה יכול לחכות עד לשבוע הבא זה יהיה טוב כי אני במקרה הולכת לאיזו הצגה". במקרה.

"אל תדאגי זה יכול לחכות עד לראש השנה".

עשיתי סימן של לייק והמשכתי בחיי.

בדיעבד הסתבר שבאותו שבוע לא ראיתי רק הצגה, אלא גם הייתי בסרט וגם במופע מחול.

אח... החיים קשים.

ומאז, וגם בזמן כתיבת שורות אלה, אני מתלבטת על מה מאלה לכתוב.

כולם היו טובים, אם כי כולם היה משהו מעט הזוי, מעט לא שגרתי.

הסרט "געגוע" של שבי גביון היה יפהפה, עצוב ונוגע. הוא מספר על אריאל, איש אמיד בסביבות גיל חמישים, רווק ללא ילדים שמגלה יום אחד שהיה לו בן. הבן נהרג בתאונה ואריאל יוצא למסע היכרות מטלטל, מפתיע ומעט מטורף עם בנו המת. השחקנים מצוינים (שי אביבי בתפקיד אריאל, אסי לוי ונטע ריסקין המוכרת כגיטי מ"שטיסל") אבל היה בסרט גם משהו אבסורדי, שאופייני לסרטים של גביון ואולי חלק מהצופים פחות מתחברים לזה. אני אהבתי. 9 בסולם זליגר (סתם משהו שתמיד רציתי להגיד או לכתוב, סטייל סולם אורשר).

לחלק בלתי נפרד מהמופע או אפילו נולדנו גם אנחנו מחדש עם לידתו של הפניקס.

אז עכשיו אולי אתם מבינים טוב יותר למה קשה לי להחליט על מה להמליץ.

אבל אם אני חייבת, ואם יש לכם בייביסיטר רק לערב אחד, אז הייתי הולכת על ההצגה.

הינה, בסופו של דבר אני נאמנה למקצוע שלי...
תהנו.

“ספר תולדות אדם”

בימיו: בשמת חזן ונתנאלה תירוש

ההצגה תופיע בנובמבר הקרוב בתיאטרון החאן.

סימנייה

יעקב דרור־נבאום

קופסת הצרות – פרק יג

הוא הודה לה במבוכה והיא כחכחה בגרונה ויישרה את כתפיה, “אז מה הסיסמה שסבא שלך השאיר לך?” “מסעי גוליבר”, השיב.

היא שלפה מחשב נייד מתחת לדלפק ופתחה אותו. “אילו חידושים, איה!” התרשם יגאל. “מה קרה לרשומות הנייר הישנות?”

היא הבזיקה לעברו חיוך, “הושלכו למחזור לפני שנתיים בערך. אומנם אנחנו מוסד ותיק, אבל אפילו אמא שלי הבינה שהגיע הזמן להתקדם...”

היא הקלידה במחשב והמתינה. לאחר רגע היא קימטה את מצחה והביטה בגבי.

“אני חוששת שיש לך טעות. זו אינה הסיסמה.” “מה זאת אומרת?” השתומם גבי. “סבא שלי כתב לי שהסיסמה היא הספר שהוא חשב שאוהב. אני זוכר שהוא נתן לי את הספר ואמר ‘אני חושב שתאהב את זה.’” “תנסי ‘מסעות גוליבר’”, הציע יגאל. “אולי הזנתם את הסיסמה כך.”

היא הנידה את ראשה עוד בטרם סיימה להקליד, “אנחנו לא עושים עיבודים לסיסמאות, הן רשומות במערכת בדיוק כפי שהמפקיד רצה.” היא הביטה במסך והנהנה בניצחון מסויג. גבי חש את כל התרגשותו מתפוגגת ומפנה מקום לעייפות ויאוש.

הוא סב על עקביו והתרחק מן הדלפק.

הוא הביט מבעד לחלון, רואה־לא־רואה. מאחוריו הבליחו חילופי מילים בין יגאל לאיה, “... חברים... ללא משוא פנים... אולי בכל זאת... מצטערת...”

הוא התעלם מקולות הרקע ובהה בלא עניין ממשי בחומות הגן שמעבר לרחוב.

בנקודה מסוימת התחלפה חומת הלבנים בגדר מתכתית. גבי הביט בה ושקע בזכרונות...

בפרקים הקודמים: קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, מתמודדים עם רמזים מעורפלים ויריבים עיקשים. החבורה התפצלה, אך הצליחה למצוא שלוש מארבע החבילות שהשאיר הסב, וכעת החיפוש ממשיך...

צמרות העצים שהבקיעו מעל לחומת גן המעלות רקדו בפראות ברוח הפתאומית, ושילחו מטר עלים אל מעבר לרחוב.

גבי הבריש כמה עלים שנחתו בשובבות על ראשו וכתפיו, והביט בשלט הנישא מעליו.

בשלט חסר המילים הייתה מצוירת בקווים גסים כספת עתיקה. בצבעיה המהוהים היא נראתה בשלבי התמוססות מתקדמים. הוא קיווה שאין זה מעיד על רמת שמירת החפצים במקום.

יגאל טפח על כתפו בעידוד כקורא את מחשבותיו ופתח לרווחה את הדלת.

הם פסעו פנימה לחדר קבלה צר ושומם. מעבר לדלפק – הנקי באופן מפתיע – הרימה את ראשה אישה צעירה בהרבה ממה שגבי ציפה, וחייכה אליהם.

“יגאל! כמה טוב לראות אותך, מזמן לא הופעת פה”, קראה בשמחה.

“טוב לראות אותך, איה”, השיב יגאל. “מה שלום אמא שלך? היא לא נמצאת היום?”

היא הנידה בראשה, “היא לא בקו הבריאות. היא מגיעה פחות ופחות בימים אלו ומעדיפה להשאיר לי את ניהול העסק.” “אני מצטער לשמוע”, נאנח יגאל. “תמסרי לה איחולי החלמה מהירה.” הוא החווה לעבר גבי, “זה גבי, הנכד של אברהם אייזנברג. אברהם השאיר לו כאן חבילה למשמרת.” איה הביטה בגבי באהדה, “הצטערת לשמוע על סבא שלך, הוא היה אדם נפלא ומיוחד.”

נשמעה נקישת שחרור המנעול, ובלב הולם פתח גבי את דלת התא.

"ובכן פרופסור?", קטע קולו של האיש הממושקף את הרהוריה.

הם עדיין ישבו במונית המזויפת, או שהמונית הייתה אמיתית ורק הנהג היה מזויף, היא התקשתה להחליט. הוא סיים זה עתה לספר לה סיפור ארוך ששינה הכול, אם הוא אמר אמת. היא החליטה לקחת סיכון ולהאמין לו, היו כמה דברים שהוא לא יכול היה לדעת אם הוא לא היה מי שהוא אמר שהוא. "ראשית", השיבה, "נעים להכיר יהודה. רציתי לפגוש את הבן של אברהם מזה זמן רב, אני לא מחשיבה את הפעם האחרונה שראיתי אותך, עוד לבשת חיתול אז". הוא הושיט ידו ברשמיות, "נעים מאוד". "שנית", לחצה את ידו, "אם הבנתי נכון את מה שסיפרת לי עכשיו, כל המרדף שלנו אחר שברי הכתובת היה לשווא. היא מזויפת".

"זה לא מדויק", ענה. "הכתובת מזויפת, אבל המרדף שלכם כלל לא היה לשווא. כפי שהסברתי לך, חשיבות הכתובת היא לא במידע ההיסטורי המזויף שמוצג על פניה, אלא במידע המודיעיני העדכני שצפון בתוכה". היא נאנחה. "אני עדיין מתקשה להשלים עם כך שמדובר בזיוף, הוא ברמה כל כך גבוהה. אם לא הטעות של מצבה השלם מדי, הייתי משוכנעת שהכתובת אותנטית". יהודה חייך, "הרמה גבוהה מכיוון שאבי עשה זאת בעצמו. בנוגע למצבה השלם מדי של הכתובת, הייתי מסכים איתך שזו טעות אם לא הייתי מביא בחשבון את העובדה שאבי שלח אותך למצוא אותה. זו 'טעות' מכוונת שנועדה לגרום לך להבין שיש עניין אחר מתחת לפני השטח". הוא הניע את הרכב והחל לגלוש בחזרה לכביש מן הנקודה שבה הם עצרו. "אנחנו צריכים למצוא את המידע החסר מהר, לפני שיהיה מאוחר מדי".

היא הנהנה בהבנה. "יגאל אמור לעדכן אותי כשהם ישיגו את הפיסה האחרונה, בינתיים נוכל לנסוע לדירת המסתור, אני בהחלט זקוקה למנוחה טובה".

גבי בהה בבלבול אל תוך התא. במקום החבילה המוכרת שלה ציפה, הדבר היחיד שהיה בפנים הייתה מעטפה פשוטה. הוא תהה מה קורה פה, כשלפתע נשמעו מכיוון חדר הקבלה צעקה חדה וקול נפץ עז.

"תתרחק משם ילד!", קרא אליו המלווה ופנה אל סבו. "אני לא מאמין שנתתי לך לשכנע אותי לקחת אתכם לכאן, הגבול עם מצרים הוא לא מקום לילד!". "הו, תירגע", אמר סבו. "אין ממה לדאוג".

הוא הביט בגבי בחיבה, "גבי, חמוד, תתרחק קצת מהגדר לפני שהאדון הטוב פה יחטוף התקף לב". גבי התרחק, מביט בשעשוע במלווה המיוזע ולא בגלל החום. הם הגיעו לנקודת תצפית שציינה את סיום הסיור החפוז שסבו ארגן להם לאורך גדר המערכת, נכנסו לג'יפ והחלו בנסיעה. גבי ישב מאחור וצפה בעליצות בסבו המקניט את המלווה. לאחר כמה דקות פנה סבא אברהם לאחור ושאל את גבי, "נהנית היום?". גבי הנהן וסבו חייך, "כן, חשבתי שתאהב את קו הגבול. עכשיו, תן לי מילה אחרת לגבול...".

"ספר!", קרא גבי והסתובב לעבר הדלפק. יגאל ואיה קטעו את חילופי הדברים ביניהם בהפתעה, כאילו שכחו שהוא שם.

"ספר, לא ספר", הסביר למראה פניהם המבולבלות. "סבא שלי כתב לי – 'הסיסמה היא הספר שחשבתי שתאהב', הוא התכוון לספר במובן של גבול".

הוא הביט באיה שעדיין נראתה מפקפקת, "תקלידי 'מצרים', זאת הסיסמה".

היא עשתה כבקשתו והבעה מופתעת עלתה על פניה. ללא מילים, היא פתחת מגירה נסתרת מתחת לדלפק, והושיטה לגבי מפתח ממוספר.

יגאל טפח שוב על כתפו, הפעם בניצחון, והובילו לחדר אחורי.

החדר הזה היה גדול בהרבה מחדר הקבלה וקירותיו הארוכים והגבוהים היו מלאים תאים בשלל גדלים וצורות. "זה רק הראשון מבין כמה חדרים כאלו", אמר יגאל בעודו תר אחר התא המתאים למספר המפתח. "מאה שלושים ושבע, מאה וארבעים, מאה ארבעים ושש... מאה וחמישים!".

התא התנשא מעל ראשיהם. יגאל משך סולם קרוב וסימן לגבי לעלות.

גבי טיפס עד שהגיע לתא, החליק את המפתח פנימה, נאבק טיפה ולבסוף הצליח לסובבו.

פתרונות למדור שבור את הראש:

לִשְׁמֹעַ לְדִבְרֵי הַיְיָ – וְלֹא לְבָשָׁר וּלְבָרִיָּה – מִיָּד הַיְיָ

מִיָּד הַיְיָ – מִיָּד הַיְיָ לֹא יִזְכָּר – מִיָּד הַיְיָ לֹא יִזְכָּר – מִיָּד הַיְיָ לֹא יִזְכָּר

רחלי אבלמן

ילדים ונוער:

מבוגרים:

ספינת הכלות – ג'וג'ו מויס: 1946. שש מאות וחמישים

כלות נרגשות עולות על ספינה המפליגה מאוסטרליה לאנגליה, כדי להתאחד עם הגברים שלהם נישאו בזמן מלחמת העולם השנייה. אך במקום מסע התענוגות שציפו לו הן מוצאות את עצמן על סיפונה של נושאת מטוסים,

שאותה הן חולקות עם אלף חיילים של הצי הבריטי. על הסיפונים שטופי השמש אהבות נושנות והבטחות מן העבר נעשות לזיכרונות רחוקים, המתח הולך וגובר והרגשות גואים, בעוד שספקות וחרטות מתגנבים אל לבבותיהם של כלות ובעלים כאחד.

אחיות אחיות – רחל שליטא: על השאלה איך תחיה וורה נפגשו לראשונה אין תשובה אחת. דבורה זוכרת פעוטה מתולתלת וזחלת עירומה בחוף גורדון, חול מכסה את גבה "כמו שניצל", ואמא שלה איננה נראית באופק. הגיחה משום מקום, אמרה דבורה, ואף אחד לא ידע מי היא. רסיסי חול התעופפו ממנה בכל תנועה שעשתה, וורה, שעדיין לא זחלה, שכבה עירומה על מחצלת והתבוננה בבת גילה הפעלתנית בהתעניינות מרובה. על פי זיכרונה של דבורה עברו דקות ארוכות עד שהאמא של התינוקת הבלתי מוכרת הגיעה בעקבותיה, קרסוליה טובעים בחול והיא צועקת בקול גבוה, אבל לא מבוהל: תחיה, תחיה... עלילתו של הספר אחיות אחיות מתרחשת בתל אביב ובקיבוץ צעיר בנגב, בטווח עשרים השנים המובילות למלחמת 1948 ולהקמת המדינה. ורה ותחיה, שתיהן גדלות בתל אביב, הן חברות ילדות. הקשר האמיץ ביניהן עומד למבחן כאשר הן מגיעות לקיבוץ, מתוך נסיבות שונות ומנוגדות ונתקלות באילוצים שאינם בשליטתן. לתוך החברות הקרובה ביניהן נקלע גבר צעיר, משורר, שבא משם, וכל אחת מהן מאמינה

שבעת הפלאים סדק בזמן – פיטר לרנגיס: **כיום הראשון של סוף העולם הרגשתי כאילו מישהו שלח לי יד דרך הגרון ועקץ לי את הלב.** המסע של ג'ק, מרקו, קאס ואלי למצוא את הכדורים הקסומים הקבורים מתחת לשבעת פלאי תבל נתקל במכשול מסוכן. אלי נחטפת ונעלמת דרך סדק בזמן עם לוקולוס הכוח. ג'ק וחבריו מבינים שהדרך היחידה להציל אותה היא למהר ולמצוא את שאר הלוקולי. יום הולדתם הארבעה-עשר מתקרב והם יודעים שאם לא יצליחו, הוא מבשר את מותם. אבל לפני שהכל מסתיים – לטוב או לרע – הם חייבים לחזור למקום שבו הכל התחיל, לאטלנטיס. רק שם אולי יצליחו להציל את אלי, את עצמם ואת העולם כולו...

זה לא הוגן – אניטה הרפר ומרי מקוילן: "אם הוא עושה

בלגן, בלגן, זה בסדר. אם אני עושה בלגן, אני בצרות. זה לא הוגן!". כל ילד שצריך להשלים עם הצטרפותם למשפחה של אח או אחות חדשים, בוודאי יזדהה עם גיבורת הסיפור המצחיק והכה

מציאותי הזה.

גיבורות – שלמה אבס: אוסף מעשיות על גיבורות נועזות ורבות פעלים, כל גיבורה וייחודה. אחת גבורתה באומץ ליבה. אחרת מתייחדת בנחישותה הרבה להשיג את מטרותיה, גיבורה נוספת מתאפיינת במסירותה הרבה, וגיבורות אחרות – סגולתן ביכולת האהבה האין-סופית שלהן ובטוב ליבן. יש גיבורות שמתגברות על סכנות ומכשולים בחוכמתן, יש העושות זאת באומץ ליבן, יש שגבורתן מתבטאת בכוח רצונן העז, ויש שגבורתן – בסבלנותן. כל גיבורה כשהיא לעצמה, וכולן יחד, מעוררות הערצה והזדהות ויוצרות מבחר סיפורים מרתק ומלא השראה.

הבטחה שהופרה – לינווד ברקלי: אישה צעירה מתגלה

על ידי בעלה כשהיא מוטלת על רצפת המטבח בביתם ללא רוח חיים. בנם התינוק נמצא אצל אישה, מרלה פיקנס, שמעולם לא פגשה את הורי הילד וטוענת בתוקף ש"מלאך" הניח אותו על מרפסת ביתה. לסיפור התמוה הזה מצטרפים ממצאים ברורים

מן הזירה שקושרים את מרלה לרצח האישה הצעירה. חוקרי המשטרה מקווים שסריטה, האומנת של התינוק, תוכל לשפוך אור על מה שקרה ביום הרצח, אבל סריטה נעלמת בלי להשאיר עקבות ומותירה את מרלה כחשודה הברורה והמיידית. דיוויד הארווד הוא עיתונאי שאיבד לאחרונה את אשתו ואת עבודתו, והוא גם בן דודתה של מרלה. הוא מחליט להתגייס לעזרתה ולנהל חקירה משלו במטרה לרדת לחקר האמת, תהיה אשר תהיה. אבל ככל שחקירתו מתקדמת, הוא מבין שבאמת שהוא מחפש טמונים סודות שיש מי שמוכנים לעשות הכול כדי שלא יתגלו. אלא שסיפור הרצח המחריר הוא רק קצה הקרחון של אירועים מוזרים שקורים בפרומיספולס שבמדינת ניו יורק, ועדויות נוספות לחזרתו של פושע אכזרי הולכות ומצטברות: אי שם ממתין רוצח קר רוח לרגע שבו יתחילו תושבי העיר השקטה לשלם על פשעי העבר.

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה.

נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א' רג' בשעות 15:30–17:45.

ספריית ראש צורים

את האוכל והשתייה תשאירו בחוץ בבקשה, לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים.

קריאה מהנה, מחכים לכם – ספריית ראש צורים.

שעתידו נתון בידיה, בעוד שהוא עצמו פועל בתוך מציאות שרב בה הנסתר על הגלוי. אחיות אחיות הוא סיפור נוגע ללב, שאינו מתיימר לשחזר בנאמנות את התקופה אלא מנסה לשפוך אור על אנשים צעירים החיים את חייהם בצל האירועים הגדולים, מבלי שהם מצליחים לראות את התמונה הגדולה ומבלי שהם יכולים להפריד בין מה שהוא פרטי לבין מה שהוא קולקטיבי, בין מה שהוא אישי לבין מה שהוא לאומי. הם מתנסים בפעולות הפשוטות של החיים – עובדים, יוצרים, כותבים, מציירים ומתאהבים בפעם הראשונה, בעוד שהמציאות האופפת אותם היא מסעירה, דרמטית, ובו בזמן גם עמומה ומאימת...

הצל של אמי – ניקולה סקוט: הצל של אמי הוא סיפורה

הנוגע ללב והמסתורי של ילדה שאבדה, סודה של אם וקיץ מושלם אחד שעיצב את גורלה של אישה אחת. השנה היא 1958. אליזבת נשלחת מביתה שבפרוורים להרטלנד האוס, בית חוף מקסים במחוז סאסקס שבאנגליה,

כדי לחסוך ממנה את ימיה האחרונים של אימה הגוססת. במרוצת הקיץ האידילי ושטוף השמש בסביבה הנהדרת אליזבת מכירה חברים חדשים ומוכנה להתאהב, אך אין מי שיזהיר אותה שחלומות עלולים להיות מסוכנים. כעבור כמה עשורים, אדי, בתה הבכורה של אליזבת, המומה כשזרה בשם פיבי מתדפקת על דלתה ומבשרת לה כי יש להן אם משותפת. אדי המתקשה להאמין, פונה אל אביה, וכך נודע לה שכל מה שחשבה שהיא יודעת על אימה, שנפטרה לא מזמן, בשקר יסודו. שתי האחיות יוצאות למסע מרגש בזמן שבמהלכו יחשפו לנשים שוברות מוסכמות, לאבות שתלטנים, לרכילות ולשערוריות, ויגלו את האמת המדהימה על אודות אמה שלהן.

נוף צורים

לפניכם תמונות של הנוף הנשקף מפינות שונות ברחבי ראש צורים ורשימת נקודות הצילום.
עליכם להתאים כל תמונה לנקודת הצילום שלה.

1. גן הכושר בסוף
רחוב אודם.

2. סוף רחוב
חלמיש – מול
משפחת ראש.

ב.

א.

3. הטיילת – ליד
השער.

ד.

ג.

4. תחילת רחוב
אודם – רחבת
משפחת דיטור.

5. המשק הישן.

ו.

ה.

6. רחוב חלמיש –
מאחורי תחנת
ההסעה.

התשובות מופיעות במהופך באחד מעמודי הגיליון.

שירה ספוקויני

אבל היה מסע מדהים, מגבש ומיוחד,
 מסע של יחד ושל כיף, של סניף אחד, מאוחד.
 אומנם חזרנו עייפים אך לגמרי מרוצים,
 והעיקר – הראנו לכולם מי אנחנו ומאיפה מגיעים.

עכשיו חודש תשרי כבר קרוב לסיומו, תקופת "אחרי
 החגים" הגיעה,
 אין יותר תירוצים! את כל הכוחות צריך להשקיע...
 אבל אל תדאגו, השגרה היא בהחלט עניין זמני –
 בעוד שבוע בדיוק חודש ארגון מתחיל והולך להיות פה
 ק-ט-ל-נ-י!
 אז שנסו את המותניים והכינו טוב את הגרון,
 החודש הזה הולך להיות עמוס בכיף וניפגש בסניף
 המון...

ולפני שכל זה מתחיל ואחרי כל הדברים שכבר היו,
 נותר לנו רק להעריך ולהוקיר את המדריכים על כל מה
 שעשו...
 אז תודה לכם מדריכים, זה באמת לא מובן לנו מאליו,
 תודה על כל מה שעשיתם מאחורי הקלעים שהביא
 למצב שלנו עכשיו.

ולסיים בברכת חודש טוב ומבורך לכולנו,
 שנעלה ו שנצליח, שנתקדם מהנקודה שממנה התחלנו.
 ושנשמח תמיד! ולעולם יהיו לנו הכוחות –
 לעשות ולפעול, בלי להתייאש, בדרך להשגת המטרות.

בברכת חברים לתורה ולעבודה!

חודש עבר מתחילת שנת הלימודים,
 שנה חדשה התחילה ואנחנו כבר עמוק בעניינים.
 כל כך הרבה קרה והספקנו לעשות,
 ויש עוד הרבה שמתוכנן ובקרוב עומד לקרות.

אז ראש השנה הגיע ותפס אותנו לגמרי מוכנים,
 עם תמונות וסוכריות – "שנה טובה" לתושבי היישוב
 מאחלים!
 ולא שכחנו גם לצאת החוצה ולשמח עוד אנשים,
 בקניון הרים וברמי לוי העלנו חיוכים על הפנים!

ראש השנה חלף, ועשרת ימי תשובה לפנינו,
 זמן להתכנסות פנימה וחשיבה לאן מועדות פנינו.
 אז התכנסנו כל שבט ושבט לערב התעוררות,
 בלימוד או משחק, במסר והתוועדות.
 והערכים היו מושקעים, טובים, מרוממים,
 כאלה שהכניסו אותנו לאווירה הנכונה והמדויקת לאלו
 הימים.

גם יום כיפור עבר ובצעדי ענק מתקרב לו חג השמחה,
 חג של שטח ושל קודש, חג של משפחה!
 ומה תפקידנו בכוח אם לא לדאוג לסוכה היישובית?
 לקשט עוד פינות, להוסיף שרשראות – להפוך אותה
 לקצת יותר צבעונית.
 והחג מגיע ואז שבת, ויום ראשון כבר בפתח
 איך יהיה מסע סוכות, מה נעשה ומי יצא – היינו אז
 במתח!

